

Recensie NRC ★★★★★ Vacht

Aanstekelijk cabaret van Luuk Ransijn over overvloedige blootstelling aan telefoon, schermen en noise-cancelling

Cabaret In 'Vacht' bespreekt en bezingt Luuk Ransijn de oorzaken en gevolgen van een gebrek aan contact met de medemens. Het levert een leuke debuutvoorstelling op, waarin Ransijn zich laat kennen als authentieke podiumpersoonlijkheid.

Luuk Ransijn in zijn voorstelling 'Vacht'. Foto Ivar Elstrodt

Toen Luuk Ransijn ging hiken – „dat is Engels voor ‘martelgang’” – in de bergen, meldde zich plots een beer vanachter het struikgewas. Zo klonk het in elk geval. Zijn reisgezel sprak vervolgens „de zin uit waarmee mijn generatie zich onderscheidt van alle andere: google even wat we moeten doen.”

In een leuke debuutvoorstelling onderzoekt Ransijn (24), winnaar van het Amsterdams Kleinkunst Festival in 2023, de gevolgen van overvloedige blootstelling aan telefoons, schermen en oortjes met noise cancelling. Een van die gevolgen is scrollen in plaats van rennen voor je leven bij een aanstaande confrontatie met een beer. Hoewel je in dit geval nog kunt discussiëren over welke strategie meer overlevingskansen biedt, zijn de schadelijke consequenties op andere vlakken duidelijker, laat Ransijn treffend zien in *Vacht*.

Zo vertelt hij een grappig verhaal over hoe hij in de supermarkt eens ongewild de zelfscankassa moest verruilen voor de ‘normale’ kassa. Het had voor hem gevoeld alsof de caissière elke boodschap stuk voor stuk aan het beoordelen was. Gewenning aan technologie zorgt voor heftige ontwenningverschijnselen wanneer deze plotseling niet beschikbaar is, zo blijkt. Een kassa verderop ziet Ransijn een klant zijn boodschappen met aanzienlijk meer zelfvertrouwen op de band leggen. „Hoe word je ooit zó vrijgevochten?“, aldus Ransijn in een leuke overdrijving.

Sterk betoog

Sterk is ook zijn betoog over het op veel middelbare scholen gebruikte digitale platform om cijfers, aanwezigheid en prestaties van leerlingen in bij te houden. Ransijn ziet het vooral als plek „waar ouders en school samenkomen om over je te nsb-en”. Ouders zouden het pad van hun kind niet helemaal mee moeten lopen, maar er beter aan doen om te helpen de weg te wijzen, luidt de moraal van Ransijns felle pleidooi.

Tussen anekdotes over worstelingen met de medemens en omgangsvormen door, zingt Ransijn een aantal mooie liedjes met vergelijkbare thematiek: zijn behoefte aan oprecht contact en het ontbreken daarvan op veel plaatsen. In tegenstelling tot in het dagelijks leven, heeft Ransijn op het podium ogenschijnlijk weinig moeite om contact te maken met het publiek. Zijn verhalen werken vaak goed omdat hij niet opzichtig een personage aan het spelen is – gelukkig maar, want veel cabaretiers zijn slechte acteurs.

Dat is een groot talent, schuilen achter een typetje is immers veel eenvoudiger. Het resulteert erin dat je Ransijn een aantal mindere vondsten sneller vergeeft (de running gag over het bedroevende concentratievermogen van zijn generatie bijvoorbeeld) en dat het eindnummer, ondanks dat de ingrediënten daarvoor ruimschoots aanwezig zijn, niet te sentimenteel wordt, maar juist ontroert.